

Dr hab. inż. Marcin Karabin, prof. uczelni
Zakład Katastru i Gospodarki Nieruchomościami
Wydział Geodezji i Kartografii
Politechnika Warszawska
w miejscu

Warszawa, dnia 27.11.2019r.

RECENZJA

Rozprawy doktorskiej Pani mgr inż. Ewy John nt. „Koncepcja zmian procesu regulacji stanu prawnego nieruchomości w aspekcie wykonawstwa geodezyjnego”

Wykonanej pod kierunkiem dr hab. inż. Jarosława Janusa, prof. UR
oraz dr inż. Stanisława Bacióra

Recenzję opracowano na zlecenie Prof. dr hab. inż. Krzysztofa Gawrońskiego – Dziekana Wydziału Inżynierii Środowiska i Geodezji, Uniwersytetu Rolniczego im. Hugona Kołłątaja w Krakowie w związku z pismem z dnia 27.09.2019r. – Sygn. DI-520-8/2018.

1. Tematyka i problem badawczy podjęty w rozprawie

Stan prawny nieruchomości to ogół praw rzeczowych i obligacyjnych przysługujących w stosunku do danej nieruchomości i podlegających wpisowi do księgi wieczystej. Stan prawny ujawniony w księdze wieczystej niejednokrotnie jest niezgodny z rzeczywistym stanem prawnym, co powodowane jest przez wiele czynników. Najczęściej nieuregulowany stan prawny wynika z braku księgi wieczystej lub innej dokumentacji, zgodnie z którą można ustalić osobę, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości. Regulacja stanu prawnego nieruchomości sprowadza się zatem do wykazania podmiotu, któremu to prawo przysługuje. Proces ten zwykle wymusza konieczność przeprowadzenia wielu analiz, w tym danych archiwalnych oraz wykonania stosownych procedur i prac geodezyjnych. Uwarunkowania historyczne związane z faktem, że w Polsce istniały różne rozwiązania katastralne w okresie zaborów, a uregulowania dotyczące prawa własności, prowadzenia ksiąg wieczystych, jak i katastru również ulegały zmianom – powoduje, że zagadnienie to ma charakter złożony i wymaga szerokiej wiedzy zarówno prawniczej, jak i geodezyjnej.

Mgr inż. Ewa John w rozprawie podjęła zatem próbę kompleksowego zbadania złożonego problemu, jakim jest regulacja stanu prawnego nieruchomości w aspekcie zarówno prawnym, jak i technicznym.

Oceniając zasadność podjęcia takiego tematu – uważam, że jest on zgodny z realizowaną w Polsce problematyką badawczą dotyczącą katastru nieruchomości, w zakresie regulowania stanu prawnego nieruchomości. Ponadto uważam, że wyniki rozprawy realizowanej na ten temat oprócz wymiaru naukowego niewątpliwie będą mogły mieć wpływ na uregulowania prawne w badanym zakresie, a więc również w efekcie końcowym zastosowanie praktyczne.

Temat rozprawy jest sformułowany prawidłowo i jest zgodny z jej treścią.

Autorka nie zdefiniowała wprost problemu badawczego pracy, ale lektura rozprawy wskazuje, że jest nim problematyka regulacji stanu prawnego nieruchomości w ujęciu geodezyjno-prawnym.

Celem poznawczym pracy według deklaracji Autorki (str. 12), było zapoznanie się z przemianami prawa własności w Polsce, sposobami jego dokumentowania oraz trybami wyznaczania przestrzennego zasięgu tego prawa. Celem praktycznym pracy było na podstawie analizy wybranych procedur regulacji stanu prawnego nieruchomości opracowanie propozycji rozwiązań zaobserwowanych i sklasyfikowanych problemów z badanego zakresu tematycznego. Obiektem badawczym były nieruchomości z terenu miasta Krakowa.

Należy uznać, że cele pracy zostały sformułowane poprawnie, jednakże cel zasadniczy powinien być ściślej określony.

We wstępie, biorąc pod uwagę przyjęte cele badawcze i zakres przedmiotowy badań - postawiono następujące tezy badawcze pracy: Teza 1 „Uwarunkowania historyczne, przemiany ustrojowe, zmarginalizowanie roli ksiąg wieczystych w okresie powojennym, liczne zmiany stosunków własnościowych oraz częste modyfikacje przepisów w zakresie ewidencjonowania nieruchomości i praw do nieruchomości wpłynęły na nieprawidłowości, błędy oraz zaniedbania w zakresie rejestrowania zmian stanu prawnego i dokumentów dotyczących nieruchomości”. Teza 2 „Możliwe jest opracowanie rozwiązań podstawowych problemów dotyczących nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, aby całkowicie usunąć lub zminimalizować dotychczasowe trudności w zakresie regulacji stanu prawnego nieruchomości”.

Tezy te poprzedzone są właściwym wprowadzeniem czytelnika w poruszaną w rozprawie doktorskiej problematykę, jednakże właściwszym w odniesieniu do tezy nr 1 byłoby zastąpienie wyrażenia „częste modyfikacje przepisów w zakresie ewidencjonowania nieruchomości i praw do nieruchomości wpłynęły na nieprawidłowości, błędy...” na „częste modyfikacje przepisów w zakresie ewidencjonowania nieruchomości i praw do nieruchomości miały negatywny wpływ na prawidłowe rejestrowanie praw do nieruchomości i ich dokumentowanie...”.

Autorka w pracy zastosowała różną metodykę badań w zależności od etapu realizacji badań, w tym m.in. analizę piśmiennictwa, aktów prawnych i orzecznictwa oraz analizy przypadków tzw. „case studies”, co w przypadku recenzowanej rozprawy uważam za poprawne.

2. Ocena układu pracy, doboru źródeł literatury oraz strony edytorskiej rozprawy

Praca liczy 233 strony maszynopisu, w tym 28 rysunków, 8 tabel i 2 załączniki. Tekst rozprawy zawarto na stronach od 10 do 208. Pod względem edytorskim praca wykonana jest starannie.

Rozprawa doktorska składa się z siedmiu rozdziałów, z których jeden obejmuje wstęp, w którym określono tezę, cel pracy oraz metodykę badań (rozdział nr 1), a kolejny dotyczy podsumowania i wniosków (rozdział nr 7). Układ pracy jest prawidłowy i logiczny.

W bibliografii pracy, Doktorantka nie dokonała podziału na prace o różnym charakterze, ani ich nie zanumerowała. Zamieszczone jest w sumie 150 pozycji. Oprócz tego wykorzystwała teksty uregulowań prawnych w liczbie 135, orzeczenia sądowe w liczbie 29, 2 zarządzenia, teksty 4 uchwał, 3 przepisy unijne oraz teksty 6 pism urzędowych. W literaturze nie przywołano żadnej pracy mgr inż. Ewy John – Autorki rozprawy. Wśród źródeł literatury znalazły się zarówno artykuły naukowe, monografie, podręczniki, komentarze do przepisów, jak i rozprawy doktorskie, rozprawa habilitacyjna.

Analizując szczegółowo dobór źródeł literatury należy stwierdzić, że literatura obejmuje pozycje głównie autorów polskich, literatura anglojęzyczna obejmuje 3 pozycje w tym dwie autorów z Polski.

W mojej opinii Autorka rozprawy odniosła się w pracy do opracowań wiodących autorów w badanym zakresie w Polsce m.in. Hanus, Hycner, Kwartnik-Pruc, Łuczyński. Stwierdzam również, że dobrze rozumie podjętą tematykę oraz konfrontuje prowadzone badania własne z wynikami badań prowadzonych w Polsce. Badania literaturowe w pracy wykonane są poprawnie. Uważam, że Autorka mogła dokonać przeglądu literatury zagranicznej w badanym zakresie, zwłaszcza że w wielu krajach europejskich zapewne występują problemy związane z regulacją stanu prawnego nieruchomości. Zapoznanie się z zasadami prawno-technicznymi dotyczącymi regulacji stanu prawnego nieruchomości w szerszej niż nasza krajowa skali – potencjalnie wzbogaciłoby część rozprawy dotyczącą opracowania propozycji zmian regulacji prawnych i rozwiązań modelowych.

3. Merytoryczna ocena rozprawy

W odniesieniu do rozdziału „Wstęp” swoje uwagi ogólne przedstawiłem w rozdziale 1 niniejszej recenzji. Uwagi szczegółowe dotyczą zapisu str. 10. Celowym byłoby opierać się na definicji nieruchomości z ustawy Kodeks Cywilny art. 46 z którego wynikają trzy typy nieruchomości, a nie na literaturze. Nie do końca właściwym jest stwierdzenie (str. 10 ostatni akapit), że „każda nieruchomość powinna mieć urządzoną księgę wieczystą”, bowiem w Polsce nie obowiązuje zasada powszechności ksiąg wieczystych, czego ma świadomość Autorka (potwierdza to lektura dalszej części rozprawy).

W Rozdziale 2 mgr inż. Ewa John przedstawiła problematykę prawa własności w tym przemiany prawa własności w Polsce w ujęciu historycznym. Autorka scharakteryzowała najważniejsze okresy i związane z nim procedury kształtujące nabywanie i wykonywanie prawa własności do nieruchomości w Polsce, tj. okres powojenny, w którym funkcjonowały katastry zaborców, okres reformy rolnej prowadzonej na mocy dekretu z 6 września 1944r o przeprowadzeniu reformy rolnej, okres wprowadzania jednolitych rozwiązań w zakresie katastru w skali kraju tj. okres po wydaniu dekretu z 2 lutego 1955 r. o ewidencji gruntów i budynków i zarządzenia Ministrów Rolnictwa i Gospodarki Komunalnej z dnia 20 lutego 1969r. w sprawie ewidencji gruntów, okres po 1971 roku tj. czas porządkowania stosunków własnościowych w związku z wydaniem ustawy z dnia 26 października 1971r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych, okres po 1991r. tj. po reprivatyzacji notariatu pokrywający się z okresem po uchwaleniu ustawy z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne, okresu informatyzacji ksiąg wieczystych.

Doktorantka wspomniała o tworzeniu Zintegrowanego Systemu Informacji o Nieruchomościach, jednakże nie podjęła się tematu wcześniejszych prób integrowania katastru z księgami wieczystymi w ramach projektów Phare 2000, 2001, 2003, w których jeśli informatyzowanie ksiąg wieczystych przeprowadzane byłoby planowo tj. wykonane po zasilaniu danymi katastralnymi centralnej repliki baz danych katastralnych – umożliwiłoby to dokonanie sprawdzenia zgodności oznaczenia nieruchomości informatyzowanej księgi wieczystej z katastrem i zapewne na tym etapie wyeliminowano by szereg niezgodności między tymi rejestrami. Wyjaśnienia wymaga także stwierdzenie że „...pojawia się problem dotyczący konsekwencji wynikających z posługiwania się równoległe i zamiennie terminami ewidencja gruntów i budynków oraz kataster nieruchomości...” (str.36). Pytanie, jakie (w domyśle negatywne) konsekwencje ma na myśli Autorka lub Autorzy cytowanej przez nią publikacji. W części tej mgr inż. Ewa John zajmowała się także dokumentacją prawa własności oraz problematyką granic zasięgu prawa własności.

W rozdziale 3 mgr inż. Ewa John szczegółowo zajmowała się problematyką stanu prawnego nieruchomości. Doktorantka rozważania na ten temat rozpoczęła od szczegółowego zdefiniowania pojęcia stanu prawnego nieruchomości, a następnie zajmowała się problematyką badania stanu prawnego nieruchomości. Następnie, opierając się na uregulowaniach prawnych oraz literaturze przedmiotu zdefiniowała pojęcie „nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym” oraz pojęcie „regulacji stanu prawnego nieruchomości”.

Rozdział 4 dotyczył zagadnień geodezyjno-prawnych związanych z regulacją stanu prawnego nieruchomości. W odniesieniu do wstępu do tego rozdziału należy się zgodzić z faktem iż lepszym rozwiązaniem byłoby wprowadzenie zasady konstytucyjności wpisu do księgi wieczystej w Polsce, jednakże w opinii Recenzenta dopiero obecny stan informatyzacji ksiąg wieczystych gwarantowałby, że wprowadzenie tej zasady nie wywrze negatywnego wpływu na proces inwestycyjny, obrót nieruchomościami (długie oczekiwanie na wpis do księgi wieczystej prowadzonej w formie analogowej). Autorka w rozdziale tym porusza bardzo ważny problem, a mianowicie identyfikuje czynniki wpływające na powstanie nieuregulowanego stanu prawnego nieruchomości. Autorka dokonała poprawnej identyfikacji przyczyn powstawania nieuregulowanego stanu prawnego upatrując ich w: braku przeprowadzenia postępowania spadkowego, braku stosownej dokumentacji prawa własności powodującej powstanie samoistnego posiadania, wydaniu obarczonych wadą Aktów Własności Ziemi (w tym z naruszeniem stanu prawnego wykazanego w księgach gruntowych), braku orzeczenia o wykonaniu Aktu Nadania Ziemi, budowie budynków i urządzeń na cudzym gruncie, budowie urządzeń przesyłowych bez ustanowienia dla nich odpowiednich praw. Odrębne problemy związane ze stanem prawnym nieruchomości, Doktorantka identyfikuje w przypadku nieruchomości będących przedmiotem wywłaszczenia, objętych rozszczeniem byłych właścicieli o zwrot części nieruchomości nie wykorzystanej na cel zgodny z decyzją wywłaszczeniową. Kolejne problemy uregulowania stanu prawnego, które słusznie zauważa, występują w odniesieniu do wspólnot gruntowych, a właściwie w przypadku próby ich uporządkowania tj. ustalenia kręgu uprawnionych do korzystania z gruntów wspólnoty i przysługujących im udziałów. Autorka wymienia także czynności techniczne i procedury geodezyjno-prawne związane z procesem regulowania stanu prawnego nieruchomości. Brakuje jednak wśród tych, przez nią wymienionych na str. 93-94 – protokołu z czynności ustalenia granic działek ewidencyjnych na potrzeby aktualizacji ewidencji gruntów i budynków wykonywanego na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków.

Należy także zadać pytanie, czy w praktyce geodeta sporządza protokół z czynności wyznaczenia i utrwalenia nowych punktów granicznych? (w domyśle w myśl przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2004r. w sprawie sposobu i trybu dokonywania podziałów nieruchomości). Ten fragment rozprawy dotyczący aspektów geodezyjnych jest w mojej ocenie zbyt ogólnie potraktowany, a biorąc pod uwagę, że rozprawa doktorska realizowana jest w dawnej dyscyplinie naukowej geodezja i kartografia (obecnie inżynieria lądowa i transport) – należałoby w pracy właśnie uwypuklić aspekty techniczne.

Biorąc pod uwagę obszar badawczy Autorka wskazała na charakterystyczną dla Polski południowej sytuację w której niezgodności oznaczeń w księgach wieczystych spowodowane są zmianą systemu z parcel katastralnych na działki ewidencyjne.

Rozdział ten dowodzi o dużej wiedzy Mgr inż. Ewy John w zakresie problematyki stanu prawnego nieruchomości i jest on bardzo istotny z punktu widzenia przeprowadzenia późniejszych analiz praktycznych przykładów, bowiem Autorka zidentyfikowała w nim przyczyny powstawania skomplikowanej sytuacji prawnej nieruchomości. Rozdział ten natomiast należałoby poszerzyć o wspomniane aspekty techniczne w tym te, które pozwoliłyby na pełną realizację postawionych w pracy celów. W mojej ocenie nie został w pełni zrealizowany cel dotyczący scharakteryzowania trybów wyznaczania przestrzennego zasięgu prawa własności.

W rozdziale 5 Autorka przedstawiła obszar badawczy, a więc miasto Kraków. Oprócz informacji o charakterze ogólnym, wskazała na złożoność źródłowej dokumentacji geodezyjno-prawnej, co związane jest z okresem zaborów. Dokumentacja ta jest nadal wykorzystywana w typowych pracach geodezyjnych, w tym związanych właśnie z regulacją stanu prawnego nieruchomości. Zbędny w opinii recenzenta jest podrozdział 5.3 który opisuje strukturę własności gruntów, a sama Autorka nie wskazuje też celu w jakim podjęła się tych analiz.

Rozdział 6 pracy obejmuje opis przeprowadzonych przez Autorkę analiz praktycznych, tj. analiz wybranych procesów regulacji stanu prawnego nieruchomości (studia przypadków) oraz autorską koncepcję zmian zasad regulacji stanu prawnego.

W pierwszej części Autorka zajmowała się problematyką zasiedzenia nieruchomości poprzedzając analizę przypadków praktycznych zbadaniem skali tego zjawiska na obszarze Krakowa. Analiza kilku przypadków zasiedzenia udowodniła rolę instytucji zasiedzenia, jaką jest likwidowanie wieloletnich rozbieżności pomiędzy faktycznym wykonywaniem uprawnień właścicielskich, a stanem własności ujawnionym w dokumentacji stanu prawnego nieruchomości, a tym samym uporządkowania stosunków społecznych.

Autorka szczegółowej analizie poddała przypadek zasiedzenia nieruchomości w obrębie 6, jednostce ewidencyjnej Nowa Huta, w rejonie Alei Bora-Komorowskiego w Krakowie. Przedstawiła szczegółowo przebieg prac związanych z dostarczeniem stosownej dokumentacji geodezyjno-kartograficznej potwierdzającej stan nieruchomości na moment rozpoczęcia biegu zasiedzenia, w tym zakres i sposób wykorzystania materiałów fotogrametrycznych pozyskanych z CODGiK (zdjęcie lotnicze) i U.S. Geological Survey (zdjęcie satelitarne). Niestety Autorka nie zilustrowała tej części żadnym dokumentem!. Dla kolejnych, opisywanych 5 opinii biegłych w sprawie o zasiedzenie również nie załączyła żadnego fragmentu dokumentacji technicznej czy też geodezyjno-kartograficznej. Autorka podkreśla konieczność opracowania metodyki przygotowania opinii z wykorzystaniem zdjęć lotniczych i satelitarnych i unormowania prawnego w tym zakresie. Należy podkreślić, że w większości krajów europejskich materiały te wykorzystywane są w sprawach sądowych dotyczących nieruchomości.

Doktorantka przedstawiła autorską propozycję zmiany przepisów rozporządzenia z 18 czerwca 2019r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych, w zakresie treści postanowienia o zasiedzeniu, które obligatoryjnie powinno powoływać się na mapę do celów prawnych dotyczącą przedmiotu zasiedzenia, sporządzoną przez geodetę biegłego sądowego – co należy uznać za słuszne. Doktorantka opracowała także autorski model postępowania sądowego uwzględniający obligatoryjny udział biegłego geodety sądowego we wszystkich postępowaniach o zasiedzenie tj. obejmujących zarówno całą nieruchomości, jak i jej część. W drugiej części rozdziału Doktorantka zajmowała się wspólnotami gruntowymi. I tak podobnie jak w poprzedniej części analizę przypadków praktycznych poprzedziła zbadaniem skali tego zjawiska na obszarze Krakowa. Uważam, że rozważania teoretyczne ze str. 164-171 należałoby przenieść do części teoretycznej rozprawy. Do analiz Autorka wybrała pięć wspólnot gruntowych istniejących na terenie jednostki ewidencyjnej Nowa Huta. Analizy te, wykazujące indywidualny, a zarazem specyficzny charakter każdej ze wspólnot gruntowych, w połączeniu z przeprowadzoną przez Doktorantkę szeroką analizą zmieniających się na przestrzeni wielu lat uregulowań prawnych dotyczących wspólnot gruntowych – pozwoliły jej na postawienie wniosku, że czynniki te wykluczają możliwość kompleksowego uregulowania opisywanego problemu. W tym wskazała na modelowe przykłady właściwie zarządzanych wspólnot gruntowych, dla których zniesienie współwłasności połączone z jej geodezyjnym podziałem spowodowałoby efekt negatywny (podział 3100ha lasu między 2090 podmiotów uprawnionych). Zatem Autorka wskazuje nie tylko na konieczność usprawnienia rozwiązań mających na celu umożliwienie likwidacji wspólnot gruntowych i rozparcelowania ich, ale również na takie które zabezpieczyłyby interesy wspólnot właściwie zarządzanych, o uregulowanym stanie prawnym. Propozycje zmian dotyczą także uregulowania kwestii wspólnot gruntowych składających się z „gruntów porzuconych”.

Trzecią część niniejszego rozdziału Autorka poświęciła na analizę prac dotyczących, jak pisze Autorka tzw. „rozdzielenia ciał hipotecznych”, a więc de facto doprowadzenia w ewidencji gruntów i budynków do zgodności działki ewidencyjnej z jej definicją, tj. wydzielenia z działki ewidencyjnej – gruntów o jednorodnym stanie prawnym. Opisywane zjawisko jest charakterystyczne dla terenów byłego zaboru austriackiego, gdzie często księgi wieczyste zakładano na kilka parcel stanowiących przedmiot własności różnych podmiotów. Po analizie takich przypadków z terenu miasta Krakowa, Autorka wyodrębniła i przeanalizowała szczegółowo modelowy przypadek, w którym zmieniające się na przestrzeni lat uregulowania prawne spowodowały powstanie takiego stanu w katastrze i który wymagał wydzielenia z obecnych działek ewidencyjnych – gruntów o jednorodnym stanie prawnym, co również ze względu na dostępną dokumentację i jej ograniczoną przydatność wymusiło przeprowadzenie czynności ustalenia granic działek w trybie przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków. Propozycje Doktorantki w tym zakresie (według Recenzenta słuszne), dotyczą procedury ustalenia granic, jednakże w istocie – analiz takich procedur w aspekcie praktycznym, które uzasadniałyby proponowane zmiany w rozprawie doktorskiej Autorka nie przeprowadziła.

Dodatkowo, jeśli Autorka miałaby formułować rekomendacje szczegółowe dotyczące zmian uregulowań prawnych i uczestniczyła w procesie legislacyjnym, wydaje się, że należałoby jednak dokonać próby zbadania przedstawionych aspektów również na innym obszarze naszego kraju (ze wskazaniem na obszar nie objęty dawnym katastrem Austriackim – jak miasto Kraków, który ma pewną specyfikę, czego świadoma jest Autorka).

Rozdział pt. „Podsumowanie i wnioski końcowe” zawiera 8 punktów prezentujących właściwe treści podsumowujące całość wykonanych prac i analiz.

4. Konkluzja

Zgodnie z art. 13 pkt. 1. ustawy z dnia 14 marca 2003 roku (Dz.U. Nr 65, poz. 595) „O stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki” rozprawa doktorska, powinna stanowić oryginalne rozwiązanie problemu naukowego lub artystycznego oraz wykazywać ogólną wiedzę teoretyczną kandydata w danej dyscyplinie naukowej lub artystycznej, a także umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej lub artystycznej.

Przedstawiona mi do recenzji rozprawa doktorska Mgr inż. Ewy John ma charakter kompleksowego opracowania dotyczącego niezwykle złożonego problemu regulacji stanu prawnego nieruchomości. W literaturze przedmiotu brak jest kompleksowych opracowań w tym zakresie, stąd próba stworzenia takiego opracowania zasługuje na uznanie. Należy zaznaczyć, że w przypadku publikacji pracy, zwłaszcza w całości – wymaga ona pewnego uporządkowania tj. wyraźnego oddzielenia teorii od praktyki i uszczegółowienia fragmentów dotyczących aspektów technicznych, a także zilustrowania analizowanych przypadków dokumentacją geodezyjno-kartograficzną.

Mgr inż. Ewa John w rozdziale 6 przedstawiła autorskie koncepcje rozwiązań pewnych zagadnień z zakresu regulacji stanu prawnego w Polsce, które cechują się oryginalnością. Za szczególnie cenne uważam rozważania i rekomendacje dotyczące wspólnot gruntowych oraz dotyczących uregulowań w zakresie regulacji stanu prawnego w związku z zasiedzeniem nieruchomości.

Mgr inż. Ewa John udowodniła zatem recenzowaną rozprawą doktorską, że posiada umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej – określiła problem badawczy, postawiła tezy i przyjmując cel badań, wychodząc od analizy literatury, poprzez analizę przypadków praktycznych w zakresie regulowania stanu prawnego nieruchomości, podjęła próbę opracowania autorskich propozycji zmian zasad postępowania w zakresie regulacji stanu prawnego.

Podsumowując, niezależnie od zamieszczonych w niniejszej recenzji uwag i zasugerowanych poprawek koniecznych w przypadku publikacji całej pracy bądź jej fragmentów, stwierdzam, że przedstawiona mi do recenzji rozprawa doktorska Pani Mgr inż. Ewy John nt. „Koncepcja zmian procesu regulacji stanu prawnego nieruchomości w aspekcie wykonawstwa geodezyjnego”, wykonana pod kierunkiem dr hab. inż. Jarosława Janusa, prof. UR oraz dr inż. Stanisława Bacióra – spełnia warunki określone w art. 13 pkt. 1. ustawy z dnia 14 marca 2003 roku (Dz.U. Nr 65, poz. 595) „O stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki” i stawiam wniosek o dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Dr hab. inż. Marcin Karabin, prof. uczelni

